

[Ivar Nørgaard]

gument for, at den sociale dimension ikke er et samarbejdsområde.

Subsidiaritetsprincippet kan derimod bruges til at understrege tre grundlæggende principper på det arbejdsmarkedspolitiske område: for det første, at detaljeringsgraden skal være lav, for det andet, at det skal være minimumsdirektiver, der giver hvert land mulighed for at gå videre, og for det tredje, at direktiverne skal være rammedirektiver med stor mulighed for at tilpasse dem nationalt. Det er, hvad man kan udmønte subsidiaritetsprincippet i på det arbejdsmarkedspolitiske område.

Men så er der hele spørgsmålet om partsindflydelse. Og dér må man jo være opmærksom på, at det ikke har så meget med Maastricht-traktaten at gøre som med selve den protokol, som 11 lande har indgået – altså 11 lande minus Det Forenede Kongerige og herhjemme minus Fremskridtspartiet – og som består af nogle artikler med bilag. Og bilagene, som de samme 11 lande er gået ind på, har en række punkter, som fastslår en meget høj grad af partsindflydelse. De siger bl.a. i art. 2, stk. 4, at »det kan overlades til arbejdsmarkedets parter at gennemføre direktiver ad aftalemæssig vej.«

Det er meget væsentligt set fra et dansk synspunkt, for vi har her i landet den tradition – som også hr. Kirkegaard understregede, og som arbejdsministeren har understreget – at vi gennemfører mange arbejdsmarkedsmæssige regler via overenskomst.

Og så er der nogle helt specielle regler for, hvordan Kommissionen overhovedet må få lov til at optræde på dette område i forhold til arbejdsmarkedets parter. Man siger, at »Kommissionen skal fremover konsultere arbejdsmarkedets parter om retningslinjer, inden den fremsætter forslag.«

Hvis den derefter – når den har hørt på, hvad arbejdsmarkedets parter har sagt – stadig finder, at en Fællesskabsindsats er hensigtsmæssig, skal arbejdsmarkedets parter igen høres. De skal konsulteres om indholdet, og så skal de endog afgive en udtalelse eller en henstilling til Kommissionen.

Der er altså tale om, at Kommissionen næsten kun kan arbejde i forbindelse med arbejdsmarkedets parter. Selv om Kommissionen nu har initiativret, så er den faktisk blevet stærkt svækket af, at arbejdsmarkedets parter skal være med på to felter, inden sagen går til Ministerrådet.

Og i Maastricht-traktatens art. 2 hedder det bl.a. om Fællesskabets opgaver, at »der skal sikres et højt beskæftigelsesniveau, et højt socialt beskyttelsesniveau, en højnelse af levestandarden og livskvaliteten, økonomisk og social samhörighed samt solidaritet mellem medlemslandene.«

Det slås altså fast med syvtommersøm, at det er et mål i sig selv for det kommende EF og EU, at der skal være et højt beskyttelsesniveau for arbejdstagerne, og at det er et Fællesskabsanliggende at sikre det. Der er altså i høj grad en opstramning på det arbejdsmarkedspolitiske område i forhold til den oprindelige Rom-traktat.

Til sidst vil jeg sige, at ud fra et markedøkonomisk synspunkt og en liberalistisk betragtningsskema må man sige, at leve- og arbejdsvilkårene er en væsentlig konkurrenceparameter, så også ud fra andre synspunkter end beskyttelse af arbejdstagerne sociale standard og vilkår er der en særlig begrundelse for, at i det grænseoverskridende indre marked indebærer selve det system, at der ikke er grænser mere, at beskyttelsen af arbejdstagerne også må være et grænseoverskridende emne. I modsat fald ville man åbne for konkurrence på dårlige leve- og arbejdsvilkår – med en forringelse for de europæiske lønmodtagere til følge – og det kan ikke være og har aldrig været ideen bag det indre marked eller EF-samarbejdet.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil godt starte, hvor hr. Ivar Nørgaard slap: Leve- og arbejdsvilkår er også konkurrenceparametre, siger hr. Ivar Nørgaard, og det er jo rigtigt. Men løn er også en væsentlig konkurrenceparameter. Når Venstre i dag har medvirket til at stille denne forespørgsel, så er det netop, fordi vi vil forsøge at sikre subsidiaritetsprincippet, nærhedsprincippet, for man kan jo argumentere for, at alting er konkurrenceparametre, og vi vil netop sætte grænser for, hvad EF skal blande sig i, og derfor ønsker vi at leve op til det, der står om nærhedsprincippet, som blev konkretiseret i Edinburgh-aftalen – at der altså er grænser for, hvad EF kan blande sig i. Nærhedsprincippet spillede jo en særlig vigtig rolle for Danmark i Edinburgh og senere også ved den danske folkeafstemning.

For Venstre er det vigtigt at respektere den danske folkeafstemning. Hvis vi løber fra,